

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5009/05
19.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца ДОО "АА", против решења туженог Министарства финансија Републике Србије - Управе царина 01/11 бр. У/П-729 од 01.7.2005. године, у предмету царине, након одржане нејавне седнице већа на дан 19.1.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије - Управе царина 01/11 бр. У/П-729 од 01.7.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Зрењанин бр. Уп.-09-541/6-2004 од 30.3.2005. године, којим је у смислу чл. 239. тач. 1. Закона о општем управном поступку, а у поступку извршења решења Комисије за жалбе управе царина 01/11 бр. У/П-640 од 15.9.2004. године, којим је поништено решење царинарнице Уп.-09-541/4-2004 од 25.6.2004. године, поновљен је поступак увозног царинења робе окончаног по ЈЦИ Ј1 бр. 222 од 04.2.2002. године ЦИ Зрењанин, у делу утврђивања вредности робе и обрачуна царине и других увозних дажбина, где су измењени подаци у погледу вредности робе увозно оцарињене по предметном ЈЦИ Ј1 и обавезан је жалилац да плати износ од 89.765,93 динара, на име мање плаћене царине и дажбине за царинско евидентирање за предметну робу оцарињену по наведеној ЈЦИ Ј1, а са разлога наведених у образложењу решења.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона, па предлаже да се исто поништи. Наводи да је увоз по предметном царинском документу извршио на основу потпуне, ваљане и оригиналне документације, која је, као таква, поднета од стране ино-пошиљаоца, фирме "ББ" и оверена печатом холандске царине, и пратила је робу од вв до гт. Оспорава ваљаност документације, тј. рачуна на који се царинарница позива, а према којем је вредност увезене робе 10.421,36 ЕУР-а и истиче да осим фактуре која је приложена приликом царинења никада није примио нити зна за постојање било какве друге, а за постојање фактуре на коју се позива тужени сазнао је так по добијању првостепеног решења. Истовремено указује да није јасно на који начин је царинарница овај рачун прибавила, те оспорава и оригиналност истог. Указује да је оригинални рачун поднет уз царински документ приликом увозног царинења. Истиче приговор застарелости вођења поступка, тј. наплате необрачунатих увозних дажбина и наводи да је Царинарница поступак могла провести једино применом чл. 139. Царинског закона, као и то да у овој царинско-управној ствари не постоји решење по којем би се могао поновити поступак.

Тужени орган је изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, одговора на тужбу и целокупних списа предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења жалба није основана јер је Царинарница, поступајући по примедбама изнетим у решењу Комисије за жалбе управе царина бр. У/П-640 од 15.9.2004. године, правилно применила одредбе чл. 239. ст. 1. тач. 1. Закона о општем управном поступку, у вези чл. 140. Царинског закона и правилно поновила поступак увозног царинења робе окончан по ЈЦИ Ј1 бр. 222 од 04.2.2002. године ЦИ Зрењанин, те утврдила нову царинску основицу за увезену робу, према којој је извршила нов рачун царине, па је за разлику необрачунатих увозних дажбина правилно обавезала жалиоца на плаћање износа ближе наведеног у диспозитиву првостепеног решења. Ово стога, јер је службеним путем, од царинских органа Краљевине Холандије прибавила фактуру оверену да је верна оригиналу истог броја, датума за исту робу која је оцарињена, а по којој фактури је вредност увезене робе исказана у износу од 10.421,36 ЕУР-а уместо на износ од 4.235,41 ЕУР-а, колико је жалилац у поступку царинења пријавио. Како прибављени рачун представља нови доказ у односу на већ изведене доказе Царинарница је решење донела применом чл. 239. ст. 1. тач. 1. Закона о општем управном поступку. Оспореним решењем, оцењено је и истакнут приговор застарелости спровођења поступка као неоснован, а са разлога што одредбама чл. 140. Царинског закона није искључена могућност примењивања ванредних правних средстава прописаних Законом о општем управном поступку, као ни за конкретни

случај понављања поступка по ЈЦИ која има карактер коначног управног акта.

Суд је ценио наводе тужбе о застарелости вођења поступка накнадног обрачуна увозних дажбина и непостојање коначног решења по којем би се могао поновити поступак, па налази да ови нису основани, те да правилно тужени закључује да одредбе чл. 140. Царинског закона, за царинско-управни поступак, не искључују могућност примене ванредних правних средстава прописаних одредбама Закона о општем управном поступку, па ни понављање поступака применом одредаба чл. 239. поменутог закона. Такође, правилно тужени закључује да јединствена царинска исправа, оверена и издата од стране надлежног органа представља управни акт, будући да је издата по захтеву странке, наконведеног поступка.

Међутим, по оцени суда основано тужилац тужбом оспорава правилност спроведеног поступка, а тиме и законитост утврђене обавезе. Наиме, прама стању у списима предмета поновљени поступак је покренут и спроведен по службеној дужности, у којем поступку је Царинарница на основу накнадно прибављене фотокопије фактуре, која је испостављена од истог продавца, за истог купца (увозника у конкретном случају), под истим бројем, од истог датума, за исту робу и исту количину према врстама цвећа, али на већу вредност, донела решење којим је обавезала тужиоца на уплату мање плаћених увозних дажбина. При наведеном, и по оцени овог суда, основано тужилац оспорава тужбом ваљаност и веродостојност документације на основу које је првостепени орган донео своју одлуку имајући у виду да су се царински органи, као доказ на коме су засновали своје одлуке позвали на фотокопију фактуре, за коју тврде да је оверена и верна оригиналу бр. 12291 од 01.2.2002. године, која се налази у списима овог предмета. Осим наведеног, у списима предмета нема доказа о томе када је и на основу чега тужени дошао до сазнања да је у поступку предметног царинења употребљена фактура са умањеним износима цена у односу на цене из фактуре прибављене од царинске администрације Холандије, као ни о томе на који начин је и од кога прибавио спорну фотокопију фактуре, односно нема пропратних службених аката (са означеним називом органа, службеним бројем, датум доношења, потписом овлашћених лица и печатом органа), којима би се могла доказивати званична - службена кореспонденција између царинских органа и царинске администрације Краљевине Холандије, па самим тим и тачност навода приложене фотокопирание фактуре. Због наведених недостатака, и по налажењу овог суда, тужени орган није довео у сумњу оригиналност, односно ваљаност фактуре коју је тужилац приложио у поступку царинења робе.

Имајући у виду да је на напред наведене недостатке тужилац указивао у управном поступку пре доношења ожалбеног решења, у жалби изјављеној на првостепено решење Царинарнице, као и у поднетој тужби, а да тужени те наводе није ценио, на наведени начин учињена је повреда правила поступка из чл. 235., а у вези чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, према којима се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе, при чему образложење решења треба да садржи, између осталог и разлоге због којих није уважен који од захтева странке, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Стога је, у поновном поступку потребно отклонити наведену повреду правила поступка и оценити све доказе приложене уз жалбу и наводе изнете у жалби, а на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања донети правилно и на закону засновано решење.

Са напред изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закона на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, применом чл. 61. ст. 2. у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда обавезне за тужени орган, у смислу одредбе чл. 61. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 19.1.2006. године, У. 5009/05

Записничар, Председник већа - судија

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК